

Есе на тему «Що мене найбільше вразило при знайомстві з унікальними експонатами музею під час віртуальної екскурсії?»

«У музеях живе історія... Велична, героїчна, трагічна, страшна, усяка. Така, якою її зробили люди». Не є винятком і Національний музей «Чорнобиль» у Києві. Коли ти опиняєшся у цьому музеї, неважливо віртуальна це екскурсія чи реальна, тіло охоплює тремтіння, ти завмираєш... Він повністю занурює відвідувачів в ту атмосферу жаху та глобальності проблеми.

Під час віртуальної екскурсії мене супроводжують різні відеоматеріали того часу, що дають змогу ще більше поринути в історію. Тут зібрані документи, фото, предмети та інші факти, які залишилися з днів катастрофи. Мою увагу привернула машина швидкої медичної допомоги тодішнього часу, яку я навіть не думала там побачити. Є цікаві вирізки з газет, наказів, повісток, які змушують замислитись. Але найбільше мене вразили десятки тисяч фотокарток, вони усюди. На них ліквідатори аварії, і мертві, і живі... Тут і діти Чорнобиля, яким він опалив безтурботне дитинство. Є навіть окремих куточок з безліччю їхніх кинутих іграшок та ляльок. Серце розривається... Недарма з давньогрецької «музей» перекладається як «храм». Тут мертві Поліські села та хутори, міста і містечка... Мертві надії людей. Їхні душі поруч з нами, вони ніби хочуть донести до нас істину. Ми маємо пам'ятати про минулі страшні події, щоб попередити їх появу у майбутньому. Вони у відповідь оберігають наше світле майбутнє. Так само, як і безліч ікон, які зустрічаються у цьому музеї.

Відвідування цього музею змінює свідомість. Його потрібно відвідати кожному, щоб відчувати на собі цю атмосферу жалю, яку неможливо описати словами... Ця трагедія, відгомони якої до сих пір переслідують людей, не має права бути забутою.

Студентка групи Помс-1-18- 4.0д Трохименко Анна.